

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Bederlag for Kontorudgifter til Embederne som Borgmester og Auktionsdirektør i Helsingør og Halsborg.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 702 ff.).

Intet Endringsforslag var tillet.

Sagen i sin Helhed fattes under Forhandling.

Da Ingen forlangte Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 53 Stemmer.

Lovforslaget vil nu blive tilfattet Statsraadet.

Man gif derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring af Korntiende in natura til Pengeydelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.).

Ordføreren for Forslagsstillerne

(H. Holm): Det Lovforslag, som min Medforslagsstiller og jeg have tilladt os at indbringe her i Thinget, skal jeg ikke dvæle længe ved. Det er jo en gammel Bekjendt her i Rigsdagen, idet det ikke alene har været til Behandling i den Del af Samlingen, der blev afbrudt, men tillige gjentagne Gange tidligere har været til Behandling her i Folkethinget, og det er paa de Resultater, som Folkethinget tidligere er kommet til, at Lovforslaget er bygget. Jeg skal imidlertid tilslade mig at gjøre nogle Bemærkninger for at vigtige enkelte Misforstaaelser, der ere komne frem angaaende Lovforslaget udenfor denne Sal. Under Valgkampen kom det nemlig enkelte Steder til at spille en vis Rolle, idet det blev hebreidet os, at vi havde troet, at vi med et saadant lille Forslag kunde løse hele den store Tiendefag. Denne Misforstaaelse tror jeg dog ikke, at noget af Thingets Medlemmer deler; baade de tidligere og de nye Medlemmer ville have set, at der her ikke er Tale om at løse den store Tiendefag eller at komme ind paa Tiendens Afløsning nu, men at der kun er Tale om at træffe en Nemhedsforanstaltning, nemlig den, at Tienden, der hidtil er svaret i Korn, skalde svares efter Kapitalstart. En anden Bebreidelse, der er bleven rettet imod dette Lovforslag, angaar Bestemmelsen om Opmaalet, der skalde stride imod Grundlovens § 82, skalde være et Indgreb i Eiendomsretten; men heller ikke dette Punkt, haaber jeg,

at jeg behøver at dvæle længe ved her i Thinget, da der vist næppe er noget af dette Things Medlemmer, der deler denne Opfattelse. Naar Spørgsmaalet tidligere har været for her i Rigsdagen, har det ikke blot været Folkethinget, der har holdt paa Bestemmelsen om Opmaalet, men Sagen har tillige tidligere været indbragt i Landstthinget, saaledes i 1860, hvor det med 30 Stemmer mod 8 blev vedtaget, at der ikke skalde svares Erstatning for Opmaalet, naar Tienden betalttes med Penge, og der har ogsaa derom foreligget en ministeriel Skrivelse af 23de Marts 1865 fra et Ministerium, der dog ikke regnedes til de mest frisindede her i Landet. Dette Spørgsmaal har altsaa ikke havt den politiske Betydning, man har villet lægge deri, at det skalde være et Angreb paa Eiendomsretten eller stride mod Grundloven; det tror jeg, at man snart kan blive enig om. Sagen har ganske vist en vis politisk Betydning, eller rettere sagt, den Maade, hvorpaa den er bleven modtagen af det høitærede Ministerium, har sin politiske Betydning, men der skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil blot ønske, at denne Sag, der oftere har været til Behandling her, maatte kunne gaa saa hurtigt som muligt igjennem Folkethinget, for at vi kunde faae at høre, hvorledes det andet Thing vil stille sig dertil, og for at det kan vise sig, om det nuværende Landstthing vil stille sig ligesaa forskjelligt fra tidligere Landstthing til denne Sag, der for Mange har en ikke ringe Betydning, som den nuværende Regjering herom stiller sig forskjelligt fra de tidligere Ministerier, navnlig det, som vi havde i 1865.

Indenrigsministeren (Steel): Ogsaa jeg har havt Anledning til gjentagne Gange at udtale mig overfor lignende Lovforslag. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at jeg fremdeles tillægger denne Sag Betydning, fordi alle de Interesserede ønske at faae Forholdet ordnet paa en heldigere Maade, der kunde besri dem for mange bebyrdende Omstændigheder; men jeg kan dog ikke være enig med dem, som mene, at Sagen er af den Bestaffenhed, at Almenvellet kræver dens Løsning. Jeg tror ikke, man kan sige, at den er i den Grad vigtig, at det er Almenvellet, der kræver, at man faar ordnet disse Forhold. Hvis det havde været Tilfældet, antager jeg, at man allerede for længere Tid siden vilde være kommen til at fjerne de Uoverensstemmelser, som have tillet sig i Veien for Lovens Fremkomst, idet de i Virkeligheden ikke have været uoverordentlig store, og mere maa siges at være af principiel end af reel Betydning. Den sikreste og bedste Veie for at faae denne Lov endelig bragt til Virksomhed, vil jo være den, som jeg allerede har udtalt, at man ikke, ved Siden af sine Bestræbelser for at faae Forholdet ordnet, tillige vilde søge at opnaa Fordele